

Κυριακή 8η Σεπτεμβρίου 2019 (Γενέθλιον
τῆς Θεοτόκου, Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως).

Ἰω. 3, 13 – 17.

Διπλή Κυριακή ἔχουμε σήμερα, ἡ ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη ταυτόχρονα στό πανάχραντο πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί στόν Τίμιο καί παντοδύναμο Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μας. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τά Γενέθλια τῆς Παναγίας, ἀλλά ταυτόχρονα μᾶς προετοιμάζει νά ὑποδεχθοῦμε τή μεγάλη γιορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού θά ἔλθει σέ λίγες ἡμέρες. Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νά στοχαστοῦμε πάνω στό μεγάλο μυστήριο τῆς Παρθένου καί ταυτόχρονα πάνω στό μεγάλο μυστήριο τοῦ Σταυροῦ.

Τά δύο αὐτά μυστήρια τῆς Παρθένου καί τοῦ Σταυροῦ φαίνονται διαφορετικά, ἀλλά στήν πραγματικότητα συναντιοῦνται σέ πολλά σημεία. Τό πρῶτο σημεῖο στό ὁποῖο ὁ Τίμιος Σταυρός συναντάει τήν Πανάχραντη Θεοτόκο εἶναι ἡ μωρία! Ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος κάνει λόγο γιά τή μωρία τοῦ Σταυροῦ, πού γιά ἄλλους εἶναι ἀνοησία

καί γιά ἄλλους σκάνδαλο. Εἶναι δύσκολο ἕνας ἀπλός ἄνθρωπος νά παραδεχθεῖ ὅτι ὁ Θεός ἔρχεται στή γῆ καί ἀνεβαίνει στό ἱκρίωμα τοῦ Σταυροῦ ἀπό ἀπόλυτη ἀγάπη. Αὐτή ἡ θυσία σκανδαλίζει καί προσβάλλει τήν ἀνθρώπινη λογική. Ποιός θυσιάζεται χωρίς νά φταίει καί ποιός θυσιάζεται γι' αὐτούς πού τοῦ φταῖνε; Κατά τόν ἴδιο τρόπο εἶναι μωρία καί ἡ ἀπόφαση μιᾶς παρθένου νά γίνει μητέρα χωρίς τή συνδρομή τοῦ ἀνδρός καί χωρίς νά θιγεῖ ἡ ἀγνότητά της. Ἡ μωρία τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Παρθένου μᾶς διδάσκει πώς ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στήν ἀταξία τῆς ἀνθρώπινης πραγματικότητας φέρνει τήν ἀληθινή τάξη τῶν πραγμάτων καί τακτοποιεῖ ὅλες τίς ἐκκρεμότητες.

Τό δεύτερο σημεῖο στό ὁποῖο συναντιοῦνται ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ τόν Τίμιο Σταυρό εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τῆς Παναγίας τήν καθιστᾷ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί Μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά καί ὁ Τίμιος Σταυρός εἶναι τό παγκόσμιο καί πανανθρώπινο σύμβολο τῆς ἀγάπης. Οἱ δύο διαστάσεις τοῦ Σταυροῦ, ἡ κάθετη καί ἡ ὀριζόντια, ἐκφράζουν τίς δύο διαστάσεις τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἡ κάθετη διάσταση τῆς ἀγάπης μεταξύ ἀνθρώπου καί Θεοῦ, Θεοῦ

καί ἀνθρώπου καί ἡ ὀριζόντια διάσταση τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη λοιπόν εἶναι αὐτή πού κάνει τούς πιστούς ὄλων τῶν ἐποχῶν νά προσεγγίζουν καί νά ἀπολαμβάνουν τόσο τό μυστήριο τῆς Παρθένου ὅσο καί τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ.

Τό τρίτο σημεῖο στό ὁποῖο συναντιέται ἡ ταπεινή Μαρία μέ τόν Τίμιο Σταυρό εἶναι ὁ Γολγοθᾶς. Ἡ Παναγία συνοδεύει τόν Υἱόν της στό Γολγοθᾶ καί βιώνει τόν πόνο τῆς μάνας πού ἄδικα καί σκληρά χάνει τό παιδί της. Ὁ Σταυρός στερεώνεται στά χώματα τοῦ Γολγοθᾶ καί σηκώνει πάνω του Ἐκεῖνον πού πρόκειται νά σηκώσει τήν ἁμαρτία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ Παναγία καί ὁ Σταυρός συναντιοῦνται σ' αὐτόν τόν τόπο τοῦ πόνου καί τῆς ἀδικίας. Ἐκεῖ, ὅπου ὁ παραλογισμός τοῦ κακοῦ κορυφώνεται, στέκονται ἡ Θεοτόκος καί ὁ Σταυρός ὡς ἀντιστάθμισμα καί ἀντίδωρο τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι πλέον αὐτονόητο πώς μετά τό Γολγοθᾶ κάθε πονεμένος φωνάζει τό ὄνομα τῆς Παναγίας, γιά νά παρηγορηθεῖ, καί χαράζει τό σχῆμα τοῦ Σταυροῦ πάνω του, γιά νά βοηθηθεῖ. Ὁ πόνος, πού βιώθηκε ἀπό τή Θεοτόκο καί κορυφώθηκε ἀπόλυτα πάνω στό

Σταυρό από τόν Ἰησοῦ, γίνεται δρόμος κάθαρσης καί φωτισμοῦ γιά τόν πιστό πού τόν βιώνει εὐχαριστιακά καί θυσιαστικά. Τίς δύσκολες στιγμές τοῦ πειρασμοῦ, τῆς δοκιμασίας καί τῆς θλίψεως, τότε πού μοναδική συντροφιά εἶναι ἡ μοναξιά, τότε πού ἡ ἀπελπισία φαίνεται ὡς ἡ πιό ταιριαστή κατάσταση ἀπ' ὅλες, τότε πού ἡ πίστη δοκιμάζεται στή φωτιά τῆς λογικῆς, τότε ἔρχεται τό πρόσωπο τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τό σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ν' ἀλλάξουν τά δεδομένα. Ὅταν ὁ πονεμένος βάλει τήν Παναγία ὡς πρέσβειρα καί τό Σταυρό ὡς ἀσπίδα, μπορεί νά σηκώσει τή δοκιμασία του καί νά ὠφεληθεῖ, νά οἰκοδομηθεῖ, νά γίνεῖ πιό δυνατός καί πιό εὐστροφος.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος καί ὁ Τίμιος Σταυρός εἶναι τά μεγάλα δῶρα τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους. Κατοίκησε στή μήτρα τῆς Παρθένου καί ἀνέβηκε στόν Τίμιο Σταυρό, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι εἶναι κοντά μας, εἶναι μαζί μας, ἔρχεται καί μέσα μας, ἂν Τόν ζητήσουμε. Εἶναι ἐδῶ γιά μᾶς. Νά πάρει τόν πόνο μας, νά διαγράψει τήν ἁμαρτία μας, νά φωτίσει τή σκέψη μας, νά θεώσει τήν ὑπαρξή μας. Μή χάσουμε τίς ἀμέτρητες εὐκαιρίες πού μᾶς παρέχει. Ἄς ἔχουμε

τήν Κυρία Θεοτόκο καί τόν Τίμιο Σταυρό άρωγούς
καί όδηγούς στήν πορεία μας. Μέ τίς δικές τους
πρεσβεΐες καί μέ τή δική τους δύναμη άς
άνανεώνουμε τή σχέση μας μέ τόν Κύριο καί μακάρι
ν' άξιωθοῦμε καί τήν άδιάσπαστη ένωσή μας μαζί
Του για τώρα καί για πάντοτε. Άμήν.